

Kovács Edward

Don de soi

Nem tudni, ki mondja ezt, de aki beszél, már nem önmaga.

Csak kiegészítés, a légüres terek kitöltése, a hangképző szervek motorikussága, ugyanannak másképp történő megisméltése.

A beszéd így már mindig is az önösség tagadása, egy kéretlen és kérlelhetetlen eltávolítás. Másképp szólva, a beszéd már azelőtt megvon minket önmagunktól, hogy megalkotná azt, amitől megfoszthatna. Nem több tehát egy teremő megvonásnál, egy ősrégi különbségtévés szakadatlan létrehívásánál.

Ezért az ember sem lehet más, csak üres amfora, a várakozás nyitott helye, a figyelem és közvetítés sűrűsödő intenzitása.

Orákulum, ahogy a görögök hitték, melyből az isten beszél.

A beszéd, ez az önfelszámoló nyomhagyás pedig maga a kiüresítés gyakorlata, a folytonos átmenetek fel- és kifakadása,

mely a via negativa adományát kínálja fel. Így aki szól, az mindig a lehetetlen tapasztalatával szól, az mindig részesedik,

fel- és túltöltődik a transzcendencia kiáramlásával. A beszéd csak a szüntelen mormolás meghallásra váró híradása,

ezzel fordít minket a csend felé, ráébreszt a mindentudó hallgatásra.

Ez az említett csend nem egyszerűen a beszéd hiánya, nem egy viszonyított, hanem egy önmagában való csend, tiszta abszencia,

mely hiányának teljességével teszi magát hozzáférhetővé,

a felkínált térrel, mely mindig fel- és kitölthető. A beszéd

az Ősegy testének szétmarcangolása, amikor törmelékek

szóródnak szét, bennük az újjászületés folyton megerősítésre

váró ígéretével. És kiszakad magára záródó hallgatásából.

Fájdalmas rezgéshullám, földrétegek lomha tektonikája. Hiába

a megőrzés féltő próbálkozásai, hiába az emlékmű látszólagos

időtállósága, aki beszél, annak nincs maradása,

bár óhatatlanul nyomot hagy, de ez a nyom önmagát számolja fel,

mert leválik attól, akin keresztül kimondatott. Illékony,

és amint elszakadt a léttől, vissza is adja magát annak.

A létnek, mely egy eredet nélküli forrás, sziklarepedésekből

felfakadó szívárgás, búvópatak, mely lassan őrlí kifürkészhetetlen

járatait, hogy csörgedezésével jelezzen, hogy eltévedt utazók,

mint óvatlan szarvasok, csillapítsák szomjúságuk hűvös vizével.

Gondolata nem teszi elgondolhatóvá

Bár kétségtelenül csábító az az antik görög bölcslethez
ránk maradt tanítás, miszerint amíg létezőnk, addig nincs jelen,
amikor pedig megérkezik, mi nem vagyunk többé,
mégis minden elragadtatás ellenére, óvatosságra kell intenünk
magunk. Hiszen az említett megérkezés semmiképp nem jelent
lezárlást, egy végpont elérését, vagy épp egy állapot beállítását,
melyről bárki tanúságot tehetne. Ebben a tárgykörben
éppen a tanúsíthatóság hiánya követeli meg a megérkezéssel
való beszéd kontesztációját, kisiklását, elodázását.

Azt a felfüggesztést, határozottabban szólva tilalmazást,
amely rámutat arra, hogy aminek nincs jelene, azt sem tagadni,
sem pedig állítani nem lehet. Végső soron pedig arra, hogy amiről
nem lehet beszélni, arról hallgatni kell. Nincs megérkezés,
csak egy majdani eljövétel ígérete, a felfoghatatlan folyamatos
közeledése és a lehetőség közelsége. Aki pedig mindennek ellenére is
megkísérli a hitelesség és igazság jegyében artikulált megnyilatkozást,
ha nem is feleslegesen, de bizonyára tévesen jár el.

Ugyanis nem véletlen, hogy a megértés geometriai modellje a kör,
melyből arra következtethetünk, hogy minden megértés csak egy eredet
nélküli újraértés lehet, valamint egy olyan önmagába és önmagára záródás,
mely a tanúságtevő egyént a bennfoglalás kitörhetetlenségébe taszítja.

Az immanencia ilyen szélsőséges elgondolása azzal a megelőzőség-
tapasztalattal szembeállít, hogy fennálló pozíciónkból valójában nincs
kiszakadási lehetőség, nem nyilatkozhatunk érvényesen a transzcendenciáról,
mert a regressio ad absurdum momentuma visszahajlik önmagára, visszaírja
magát az említett előzetességbe. Vagyis a kívüliség feltételezése is
csak a bennfoglalás eredménye, mely megteremti annak illuzórikusságát.

Ugyanakkor ez a beláthatatlan mélységű űr ott tátong minden koponyában,
hogy mint a misterium tremendum adománya, megfejtésre váró kriptogramma,
biztosítsa és élénk tárja a nyitottság meg-megnyíló eseményhorizontjait.
Fekete lyuk, mely kitölthetlenségének mérhetetlen tömegvonzásával
magához rántja és elnyeli a könnyelmű képzelgések égitesteit.